

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONSFÖRBUNDET

Utgiven av
Svenska Missions-Förbundet

N:r 47

Den 25 november 1926

Årg. 44

Innehåll: Se, din Konung kommer. — Våra evangelister och deras arbete. — Bilder från vår kongoteg. — Femtio år. — Bed om väckelse! — Problem i Kina. — Ur brev och meddelanden. — »Nationerna» på Missionsskolan. — Predikantkåren. — Pastor E. N. Ruth. — Anders Andersson. — En hastig omvändelse. — I hemförsamlingarna. — Rättelse. — Utresande missionärer. — Dalarnas predikantförbund. — Söndagsskolans sångboksfråga. — Predikantmöte. — Upprop. — Från Expeditionen. — Från församlingarna. — Litteratur. — Annonser.

SE, DIN KONUNG KOMMER.

— Av J. Nyrén. —

Så ljuder adventsbudskapet, glädjebringande och väckande, oss till mötes ännu en gång. Konungen tänker sålunda på oss och vill komma till oss för att befrämja vårt väl samt höja vår lycka och glädje. Han vill hjälpa oss i allt vårt betryck och hugsvala oss i alla våra bedrövelser. Han bär vår nöd på sitt hjärta.

Se, din konung kommer till *dig*. Det vilar något så personligt och innerligt över det i sig själv så överväldigande adventsbudskapet. Då Kristus kom till världen som Frälsare och Försönare för våra synder, kom han till sitt eget, till sitt folk Israel och till allt folket, ett ljus till hedningarnas upplysning och sitt folk Israel till pris. Det var hela släktet han då vände sig till. Nu kommer han såsom konungen och segerfursten, som vunnit åt oss alla en evig förlossning och vänder sig till var och en personligen för att träda i gemenskap med oss och giva oss del av sin makt och härlighet. Ännu en annan gång skall han varda uppenbar för att beundras i alla sina heliga, som trott på honom och döma jordens krets med rättfärdighet och folken med rättvisa.

Det är i överensstämmelse med hela Nya Testamentets anda och den närvarande nådeshushållningen, att Konungen kommer till oss personligen var och en för sig. Det stora försoningsverket utförde han inför sin Fader och i kampen mot våra fiender. Ingen av folket kunde

eller behövde då vara med honom. Han trampade lidandets press allena. Det nya förbundet i sitt blod kunde han ock upprätta i sin Faders gemenskap, varigenom alla bereddes möjlighet till frälsning och förhärligande. Men nu, då förbundet skall knytas, befästas och fullkomnas mellan människan och Gud genom Jesus Kristus, då måste Konungen komma till var och en personligen. Och han gör det som själarnas vän och herde. Adventsbudskapet bebådar hans ankomst till var och en av oss. Må vi då alla gå ut och möta honom.

Ditt hjärta öppne sig,
Bjud Kristus hem till dig!
Han aktar hos dig gästa
Och dig för evigt fästa.

En krona han ej bär
Men dock en konung är;
Hans prakt är ganska ringa,
Dock kan han döden tvinga.

Det är icke ett besök för formens eller etikettens skull, som din konung vill avlägga hos dig. Nej, han har ett verkligt, ett evighetsviktigt ärende till dig. Han vill för evigt fästa dig vid sig själv som sin broder och vän. Han vill göra det med sin kärlek och sin nådegåva, syndernas förlåtelse, barnskap hos Gud och ett

VÅRA EVANGELISTER OCH DERAS ARBETE.

— Av Axel Andersson. —

Just nyss hade jag från en av våra evangelister ett brev, som glädde mig mycket. Det var ett budskap om frälsta själar och stora ting vid ett gruvsamhälle, där han verkat. Om ett glatt budskap från fjärran land kan verka upplivande på sinnet, huru mycket mer då, när budskap kommer, att människor inom vårt eget folk funnit väg ut från mörker till livets ljus.

Redan förut hade jag genom ett annat brev bragts på tanken att skriva något om våra evangelister och deras arbete. Jag kanske icke så riktigt förstår deras kamp där framme i själva eldlinjen, då jag mest få syssla med ting, som höra trossen till. Men åtskilligt har ju även jag fått se under årens lopp, och åtskilligt har jag också kunnat utlyssna ur själva stridsbullret.

Jag var häromdagen tillsammans med några predikanter, som verka i en trakt av landet, där

det är få troende, som tillhöra vår verksamhet. Jag fick ett livligt intryck av den ensamhetskänsla, varav de trycktes, så mycket mer som jag så ofta själv haft erfarenhet därav. Det kan ju tyckas, som om evangelisten, som jämt står mitt uppe i händelsernas gång, aldrig behövde känna sig ensam. Men det är att döma mycket ytligt om saken. Den djupaste ödemark kan icke skänka oss en så stor känsla av ensamhet, som storstaden ibland kan göra. Det är »när människor tränga oss på alla sidor», som vi mest känna ensamhetens tryckande vemod. Den erfarenheten har också säkert mer än en av våra evangelister fått göra.

Evangelistens arbete är hårt, mer hårt än vad den utomstående kan riktigt förstå. Det är nervslitande i högsta grad, icke minst när de stora väckelserna utbryta, när själar falla som

evigt liv. Tomhänt går konungen icke över din tröskel eller in i din låga hydda, ej heller lämnar han den fattig, då han går därifrån. Han har allt som till liv och gudaktighet tjänar att giva, och när han fått i sin nåd göra dig rik och salig, vill han bo kvar hos dig, ty han bor när dem som hava en ödmjuk och förkrossad ande.

Så vill han ock göra förbundet starkt hos oss, som förut varit med honom. Han gör det genom att befria oss från allt sådant, som hindrar och stör gemenskapen med honom. Hans ankomst till oss blottar alltid våra svagheter, vår synd och skuld. Vad ser han väl hos dig och mig i dag? I ditt samvete känner du nog samt vad han dömer, då du har honom till gäst. Din nöd och din strid känner han och frågar dig: Vad vill du, att jag skall göra för dig i dag? Din sanna glädje delar han och fullkomnar, helgande den med sin närvaro. Ack, vilken nåd att din konung kommer till dig! Han och ingen annan förmår att göra livet rikt och mättat.

Det är ärans konung, som nalkas dig. Gud själv har beseglat hans konungadöme genom att uppväcka honom från de döda och försätta honom i den himmelska världen och giva honom rum på högra sidan av sin tron. Änglaskarorna, furstarna och väldigheterna i den himmelska

världen lovprisa honom, de frälsta skarorna besjunga hans namn. Han är den förste och den siste, högtlovad evinnerligen. Åt honom har Fadern givit all makt i himmelen och på det att han skall giva evigt liv åt alla som tro på hans namn.

Det är lidandets törnekrönte konung som kommer. Konungen, som segrade då han led korsens bittra död. Han, som blev sargad för våra missgärningars skull och slagen för våra synders skull, honom, på vilken näpsten lades på det att vi skulle få frid och genom vilkens sår vi bliva helade. Icke skall väl någon enda stänga sin dörr och sitt hjärta för honom. Icke skall väl du handla så, du min vän, som läser dessa rader. Säg hellre med sångaren:

Jag behöver dig, o Jesus,
Till min frälsning och mitt ljus;
Stängde alla, jag vill öppna
Helt för dig mitt hjärtas hus.
Jag behöver just en kärlek,
Stark och tålig såsom din;
Jag behöver all din rikedom
I en fattigdom som min.

Hosianna! Välsignad vare han som kommer i Herrens namn, han som är Israels konung.

såd för lien, och de stora skördarna skola bärgas. Evangelisten blir medelpunkten i denna själar-nas kamp. Han blir det mål, mot vilket allas tankar gå, fiendernas försmädelse och fåvitska vänners överdrivna beröm. Klagoropen från de i syndanöd stadda och de frälstas triumfsånger ljuda samtidigt i hans öron, och han måste varje minut vara beredd att i sin själ ge rum för skilda stämningar och bära de mest olikartade bördor.

Men svårare ändå kan det bliva, när alla vid evangelistens ankomst till en plats vänta väckelse, och ingen sådan kommer. Vi leva i en tid, då de religiösa känslorna ofta spela en större roll på förståndets bekostnad, än vad nyttigt är. I stället för att tro på Gud så helt och fullt som man borde göra, tror man på människor. I stället för att själv gripa sig an med arbetet i Jesu namn, står man mer eller mindre fåfäng på torget och väntar, att andra skola göra arbetet. När då evangelisten icke orkar att framkalla, det Gud allena kan sända och vanligen plägar sända som svar på trogna sjäalars arbete och bön, då kanske han blir lika orättvist ned-satt, som han förut var upphöjd. Man finner, vad man säkerligen borde ha vetat förut, att evangelisten också är en svag och felande människa, att även här den stora skatten gives i ett skröpligt käril. Det är helt naturligt, att av den stora spänning, i vilken en evangelist så ofta måste leva, han ibland kan bliva uppriven och nervös, så att han av församlingen kan kräva offer, som den icke kan giva, och ett arbete, som den icke kan utföra. Det kan då bliva besvikelse å ömse sidor till skam och skada för alla parterna.

Genom den sista tidens omläggning vad gäller den yttre planen för evangelisternas arbete, har man sökt fördela deras tid så, att varje distrikt

skall få något besök under varje arbetsår. Detta är emellertid ej detsamma som att varje plats, som det begär, kan få besök. Ingen kan vara på mer än en plats i taget, även om det är hundra sådana som vänta på, att han skall komma. Det var en evangelist, som i ett distrikt hade haft en stor väckelse. Nästa gång han var utsatt dit, inkom kallelse från så gott som alla de större församlingarna och många av de små. Det var icke så få, som blevo besvikna den gången, ty han kunde ju icke vara mer än på två eller tre ställen under sin period inom distriktet.

För övrigt är det med evangelisterna som med predikanterna, icke alla äro lika populära. Och den som är eftersökt och uppuren i dag kan vara tämligen förgäten i morgon. Människogunst är här som annorstädes föga att bygga på. Men nog vore det önskvärt att bland dem, som älska Gud, litet mindre av dessa kastningar förekommo, även om de alltid i någon mån måste höra samman med människolivets lott. Många själar få gå genom bittra prövningar, och mycken verksamhet blir uppriven genom dylika ting. Vi må leva på verkligheter, icke på känslöstämningar, vi må växa upp till mannaålderns förstånd och ej vara som barn, vilka kastas hit och dit genom sina känslors spel och sina barnsliga infall. Det är icke den, vilken blott kan ropa »Herre, Herre» under den galileiska vårens ljusa solstunder i Jesu sällskap, som bryter igenom till seger, utan den som i all sin skröplighet är villig att gå med Jesus till korset » att han må dö med honom».

Gud vare tack för våra evangelister. Nog är deras verk skröpligt som allt annat människoverk. Men stora ting har Gud fått utföra genom deras händer. Ännu större ting kunna ske härefter, om Gud ger dem och andra nåd att i allt göra hans vilja.

Till verksamhet för Kristi skull,
Som göt för oss sitt blod!
Till verksamhet, till kamp och strid,
Du korsets stridsman god!
Din konungs sak, o, vare den
Din hjärtesak också!
Den väg, som Mästar'n gått förut,
Må tjänaren ock gå

Och arbete ej fattas skall,
Se, fältet vidgar sig.
I stad och land, i by och gård
Vad verksamhet för dig!
»Var finner man», så heter det
Var morgonväkt ännu,
»En god och trogen tjänare?»
O säg, vad svarar du?

BILDER FRÅN VÅR KONGOTEG.

— Av Elin Börrisson. —

Med ödmjuk tacksamhet höra vi om evangeli segrar bland Centralafrikas stammar. Män och kvinnor, gamla till åren, män och kvinnor på livets middagshöjd, fyllda av livskraft, ynglingar, flickor och barn komma i hundraden, i tusenden för att sluta upp omkring Guds Lamm, som borttager världens synd.

Begynnelsen härtill var dock ringa. Ack så ringa! Jag minns, huru vid januarikonferensen 1898 Ivar Johansson och August Jansson, vilka stodo som pionärer vid Kinkenge, frågade i konferensen, om de skulle döpa fyra ynglingar, de första, som kommit till tro. Missionsarbetet där var endast några månader gammalt och den vidskepliga rädslan och den därav födda fiendskapen mycket stor bland kinkengefolket. Beslut var fattat bland dem, att den dag de fyra ynglingarna skulle låta sig döpas, skulle de bringas om livet. Konferensen rådde bröderna att bida och se tiden an. Och de gjorde så.

Det blev dock några veckor endast, ty dopkandidaterna voro fyllda av frimodig tro och önskade undfå dopet. En av dem berättade några år senare härom och huru Gud sände dem en försvarare, en mycket gammal och mycket vördad man i slakten, vilken från en avlägsen by anlände just i det kritiska ögonblicket. Han hade ej hört om det som förestod, men då han kom, avrådde han från våldet och tillrådde männen att vänta till dess det visat sig att de döpta voro »bandoki»*. Och ynglingarna fingo leva.

Förstlingen i församlingen utgjordes av ynglingar och gossar. Först på femte året blevo några av de äldre bymännen omvända. Det räknades som en stor seger, och den lilla församlingen jublade. En av de fyra första, som döptes, Mateori Zwele, blev vår första evangelist och medarbetare, ett brinnande och skinande ljus bland de styva, vilda kinkengefolket. Hans begåvning var stor. Men hans kärlek var ännu större, kärlek till Gud, till själarna, till missionärerna och till det verk han hade gemensamt med dem. Kort, alltför kort, syntes oss den arbetsdag han fick.

*) Med »kundu» (häxförmåga) utrustade människor, som förmedelst trolldom kunna döda eller skada.

Och de övriga infödda medarbetarna voro alltför få. Men de kommo efter hand. De kommo ur skolgossarnas skara. Under några år hade de undervisats i Guds ord, lärt sig läsa det och kommit till tro. De sändes, valda av församlingen, till evangelistskolan för att utbildas till lärare. Sedan sattes de att ute i de olika byarna ge åt andra, vad de själva fått.

Så tillgick det över hela vårt fält. Det hela var så anspråkslöst och ringa. Men det gemensamma utsädet bar liv i sig och även självsäendets lag. Och nu har det blivit till en stor och rik skörd för Guds rike, för vilken vi må bedja: Herre, vaka över den, tills den bärgats in i din härlighet.

— — —
Om vi nu glädja oss över och bedja för dessa många, som slutit upp omkring Frälsaren, så frestas vi måhända att känna oss liksom komma till ett mål, där vi kunna släppa efter och ta igen oss litet. Allt är ju väl på vår teg. Guds ord självsår sig alltfört.

Gent emot en sådan känsla talar ett par små bitar i septembernumret av kongotidningen, skrivna av svarta bröder, den ena från Indo, och den andra från Loubetsi i Franska Kongo.

Jonas Matringa, Indo, skriver, i fri översättning:

Ykastammen inom detta område är ej stor. De oblandade bayaka räkna här endast åtta byar. Dessa ligga kring stationen Indo. Bayaka äro även blandade med andra stammar såsom baladi, bateke och bakuta. En annan stam jämte dessa inom detta område är babongo. De äro otämjda och låta ej européer eller ens svarta män, som bära kläder, komma sig nära. De äro som skogens vilda djur, ha ingen boplats och syssla ej med något annat än jakt.

Bayaka äro alltfört renodlade hedningar, som dyrka förfäders andar och fetischer och som tro på »bandoki». Då de ej tro på Gud, så leva de i syndens mörker. Framför allt i hor. De äro som djur, lika hundar, och ha inte ens försyn gent emot oss lärare.

Även bakuta stå mycket lågt. I sedligt avseende äro även de att likna vid hundar.

Bedjen för oss, som arbeta bland dessa stammar.

Från Loubetsi är insänd en bit betitlad »Joseph Makosos död och detta lands seder». Den har huvudsakligen följande innehåll:

En av de först döpta här vid Loubetsi var en gosse, Joseph Makaso. Han dog i sovsjukan sistlidne tredje juli. Nu den tionde juli ha de grävt upp liket igen. Avgudaprästen lämnade då den lilla tyglapp, som utgjorde hans beklädnad, kvar i byn och sprang naken före de övriga till graven. Där hävde han ensam upp liket, fick av svepningen och kallade därpå dit de övriga, som stodo på något avstånd:

— Kommen, kommen! Sen, att han var »ndoki». Han är ju ännu ej ruttnad!

Därefter styckades liket likt ett djur. Och då de i buken funno en liten tingest som liknade en tarm, sade de:

— Se här ha vi hans »kundu».

Genom denna händelse har förtroendet för avgudaprästernas vederhäftighet mycket stärkts.

Bedjen för oss till Gud, ty detta land är ännu ett nödens land.

Joseph Mby.

Ännu har vår kongomission ej nått fram till uppfylld uppgift eller till ett stadium, där vi ha rätt att göra halt. Även i det rent materiella är allt ogjort för dessa stackars människor, dessa som ännu äro lika otämjda djur, eller dessa som i sin hedniska osedlighet äro likställda med hundar, eller andra — bombemba — som i inbördes fruktan för varandra, enligt en annan infödd lärares beskrivning, äro fullständiga vildar, som alltfort kriga, döda och taga fångar. Även då de äro ute på fredlig vandring, möter man dem rustade med en kniv hängande i ett band omkring halsen, en hängande i slida vid vardera höften, en svärdsliknande huggare i högra handen och en laddad bössa över vänstra axeln, nästan nakna. Deras bostäder förtjäna knappast att kallas hyddor, så dåliga som de äro.

I oktobernumret av kongotidningen läsa vi ett giv akt med hänsyn till bostäderna:

»Här äter leoparden människor. I maj månad åt han en kvinna i byn Idibu, och i juni åt han en i byn Matuba och en i byn Ikaya. — En kvinna snarkade i sitt hus. Leoparden kom, undersökte huset, fann det trasigt, bröt sig igenom

Femtio år.

Predikanten P. Andersson, Trönödal, fyller den 8 december femtio år. Denne Herrens tjänare hör till de folkvittnen, som utan att hava fått någon egentlig skolutbildning framträtt i vårt land med evangeliets predikan. Född i Rengsjö i Hälsingland idkade han där lantbruk under många år. Och att han åtnjöt sin hembygds förtroende som uppriktig kristen framgår icke minst därav att han därunder även var vår därvarande församlings predikant. Under flera år har han varit predikant i Hälsinglands Ansgariiförening, varjämte han under några år var stationerad predikant i vår församling i Bergsjö. Nu bosatt i Trönödal tjänar han ännu sin Herre med ordets predikan.

Utrustad med icke små naturliga gåvor som predikant och fostrad i Andens skola, giver P. Andersson en god och närande kost åt dem, som sitta ned för att mätta sin själ vid det bord han dukar. Hunnen sina femtio år har han ock omkring sig många vänner, som förvisso tillönska honom välsignelse för hans liv och gärning.

P. Andersson.

väggen och överföll kvinnan och tog henne med sig. Hon skrek:

— Leoparden bär iväg mig. Leoparden bär iväg mig.

Då släppte besten henne och vaktade, om någon skulle komma. Men ingen vågade lämna sitt hus. Han högg henne då på nytt. Ingen hörsammade hennes nödrop och kort därefter var hon tyst. Dödad. — Om du ej skall dödas av leoparden, så bygg bra hus.»

Så långt Josefi Mwanda, Indo.

Jag har återgivit dessa vardagsbilder ur kongotidningen, på det att de må visa, att vi ännu ha mycket ofullbordat av vår uppgift bland Kongos stammar.

Vi må fortsätta i all ringhet till nya områden, undervisa och bistå de arma så, att även dessa stammar bliva förda från mörker till ljus och även till mera människovärdig tillvaro. Nästan hela Franska Kongo ligger väntande framför oss.

B E D O M V Ä C K E L S E !

— Av *Gid. Wirén.* —

Väckelse, en verkligt andlig väckelse från Gud, det är vad den kristna församlingen framför allting annat behöver just nu. Det är också i sanning glädjande att se, huru alla troende äro fullt eniga om denna sak. Och vad som är ännu mera glädjande är, att denna övertygelse om väckelsens nödvändighet just nu litet varstades i våra församlingar skapat verklig och djup nöd i själarna. Man märker det vid sammankomster-na och i samtal med enskilda troende. Detta förhållande är redan en härlig förutsättning, ja vi kunna rent av betrakta det som fikonträdet knoppning, väckelsens begynnelse.

Den väckelse som vi nu behöva och vänta, måste bli en äkta gammaldags folkväckelse. Huru-dan är då en sådan? Det är en väckelse, som från början och till slut är ett den Helige Andes verk, en väckelse från Gud, — en väckelse i vilken de bibliska sanningarnas skarpa plog sättes djupt ned i människornas hjärtan; en väckelse, som raserar alla skrymtares falska ställningar; en väckelse, som i kärlek förenar alla oförsonade bröder och helar gamla tvister; en väckelse som bringar Guds kraft in i hela samhället; en väckelse som fördjupar det kristliga ljvet och nitälskan i församlingarna; en väckelse som reser upp familjealtaren och gör hemmen till himmelrikets förgårdar; en väckelse så äkta och grundlig, så andlig och mäktig att dess frukter förbliva.

Låt oss nu bedja om en sådan väckelse. Du kan inté göra mera än bedja innan du har bedit, har någon sagt, och detta är sanning, i all synnerhet ifråga om en andlig väckelse. Paulus uppmanar Timoteus att *framför allt* hålla förbön och åkallan för alla människor. John Wesley berättar i sin dagbok, huru han och några troende bröder förenade sig i bön om en besökelse-tid från Guds ansikte. De bådo en hel natt, och innan morgonen grydde hade de fått förvisning om att Gud hört deras bön, så att de kunde skiljas under tacksägelse. Strax därefter sände också Herren en storslagen väckelse.

År 1858 besöktes Amerika av en genomgripande väckelse. Den började med att några allvarliga kristna, som kände bekymmer över det

rådande andliga tillståndet, kommo tillsammans kväll efter kväll till bön. Dessa bönemöten blevo kända på närliggande trakter, och så började de troende även där att bedja om samma sak. Och så utbröt väckelsen. Så begynte också den stora väckelsen i Wales med troende hjärtans rop till Gud. Och huru var det, när de mäktiga väckelsevägorna bröto fram i vårt land under förra århundradet. Vi veta, att de troende gruppernas konventiklar, som framför allt voro bönemöten, voro den ringa begynnelsen. På den vägen, bönevägen, skall väckelsen komma även nu.

När vi nu träda inför Gud i bön om besökelse-tider, låt oss då först och främst var för sig se till att det är rätt i allt mellan Gud och oss. Bön är gemenskap med Gud. Låt oss träda för Guds tron botfärdiga och nådehungrande. »Den som stiger upp från sin bädd som en bättre människa, hans bön är hörd.» Mätte vår bön ock bli en överlåtelse på nytt av våra liv till Guds tjänst, ty »så mycket som vårt hjärta är villigt att uppoffra för ett svar på bönen, så mycket betydde bönen inför Gud.» »Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att fram-bära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer — eder andliga tempeltjänst.» (Rom. 12:1.) Förbönen måste få större rum ibland oss om vi skola få besökelse-tider från Gud, då han förökar församlingen med sådana som bliva frälsta. R. E. Roberts säger: »Mycket mera förbön och en större känsla av gemenskap i bönen höra till det som i våra dagar göres kyrkan behov.» I den enskilda kammaren, i familjen, i vänkretsen, i församlingen, ja, på varje rum, såsom aposteln säger, böra vi upplyfta heliga händer i bön för dem, som vandra på syndens villovägar. »I, som skolen ropa till Herren, given eder ingen ro. Och given honom ingen ro, förrän han åter har byggt upp Jerusalem.» (Jes. 62:6.)

Om vi alla, som i denna syndens och nödens tid bekänna oss vara den store Förebedjarens sanna lärjungar, utan återvändo ringa i bönenas klockor, skall Herren i sin nåd förvisso svara oss och skänka sin Andes utrustning åt oss till framgångsrikt själavinnarearbete. Och hela arbetet

P R O B L E M I K I N A .

— Av Anders Tjellström. —

I solnedgången till en skön vårdag gick jag ut på flodpromenaden i Hankow. Emellan träden och på korta avstånd finnas soffor för de promenerande. Varannan soffa är för utlänningar och varannan för kineser. Med stor stil är detta angivet på två språk. Jag var ute i ett särskilt ärende utan tanke på en viloplats. Men då jag fick se en soffa för utlänningar helt upptagen av kineser, roade det mig att närmare se efter, och jag fick då se, huru alla soffor avsedda för utlänningar, voro upptagna av kineser. Men så var ej fallet med soffor avsedda för dem själva. På en av dessa satt blott en kines. Kineserna ha ej bekostat varken strandpromenaden eller sofforna. Med tanke på all smuts och ohyra, kan det ej vara obilligt begärt, att vissa soffor få stå för särskilt ändamål.

Mina tankar började liksom inventera nytt och gammalt. Jag gick till mitt kvarter, det nya Lutheran Mission Home. Utan att jag knappast visste därom, förde mig hissen till femte våningen, där jag steg ut på den stora »balkongen» för resande. Ingen var där. Jag slog mig ned och tog en lång funderare. Min blick för över Hankow som jag till stor del kunde överskåda. Där den majestätiska Yangtsi med

Wuchang på andra sidan. Olika frågor rusade fram och begärde svar. Det var egentligen de gamla frågorna, som nu emellertid kommo litet poekande. Särskilt högröstad var denna: *Vad är huvudorsaken till kinesernas fiendskap mot utlänningar?* Även denna: *Hos vilka är denna fiendskap verklig?*

Ha utlänningar haft någon svårighet att få hjälp av kineserna? Vilken kallelse utlänningen än haft, har det alltid varit lätt att få kineshjälp. Ha kineserna vunnit något i ekonomiskt avseende på denna hjälpsamhet? De ha alltid tjänat bra. De ha själva jämte hela vänkretsen betraktat sig som lyckans gunstlingar. Ha de blivit redbart behandlade och fått sin lön på bestämd tid? Här gives ett stort ja till svar. Vilka klagomål ha dessa kineser, som så kommit i beröring med utlänningar, att denna förbindelse icke givit ekonomisk valuta i utbyte? Rörande *ekonomisk vinst* medräkna vi även den enkla tjänarens vanliga lön eller levebröd. De hava inga klagomål, så länge de få vara i fred. I detta sammanhang bör ihågkommas, att skråandan och släktets samhörighet är ett fruktansvärt vapen mot den enskilde, som vill följa sin egen övertygelse. Den enskilde föres helt enkelt ur räkningen och det ger givetvis anledning till många överraskningar. Lägges härtill den rysliga hämndkänslan, som ofta tager sig uttryck i mycket stränga straff, kan man något ana individens, den självständige individens oerhörda svårigheter. Han måste vara i besittning av stark viljekraft och stort mod för att kunna hålla fast vid sin övertygelse så, att det framträder i vardagslivet.

Men hur skall man kunna förklara fiendskapen?

Om var och en finge i detta avseende sköta sig själv, skulle man ej finna mycken fiendskap. Vi måste dock göra vissa undantag. Men först fråga vi: Äro bönderna fientliga? Äro hantverkarna fientliga? Äro handelsmännen fientliga? Äro bärare och arbetare i allmänhet fientliga? På detta svara vi nej. Men på samma gång komma vi ihåg, att somliga måste på grund av påtryckning visa en viss fiendskap. Dessa äro dock ej många i nämnda klasser.

Vi ha nu i Kina en rätt stor skara, som särskilt känner missionens skolverksamhet. I denna grupp ha vi flera, som fått vidare utbildning i utlandet. Antingen det är frågan om kortare eller längre studietid, få vi särskilt fästa oss vid alla, som rent av systematiskt förhärdat sig under allt sitt hörande i missionens skolor och kyrkor. Där Guds ord ej får verka sinnesändring blir det förhärdelse och förbittring.

Här måste vi också fästa oss vid den stude-

skall därmed få en annan, en härligare gestalt. Mycket av vår verksamhet för Guds rike nu är intet annat än kamp för särskilda älsklingstankar och vissa fromhetstyper och giver i verkligheten föga vinst av evighetsvärde. Får Herren rå om oss helt, får han fylla oss med sin kraft, då skall hans rike hava framgång genom oss, vi skola bära frukt som förbliver till evinnerligt liv.

Gud, vår Fader i himmelen, vill ännu i dag att alla människor skola varda frälsta och komma till kunskap om sanningen. Denna heliga vilja måste få gripa oss så att det blir vår största angelägenhet att förverkliga densamma. Kristus, vår högtlovade Frälsare, som har givit sitt liv för världens frälsning, har ännu makt här på jorden att förlåta synder. Denna sanning skola vi bära ut till syndaträlarna i denna mörkrets tid.

»Den heliga handen, som märken från korset bär, Ömt löser de banden, som fångsla och plåga här. Med Jesus det dagas för famlande sjäalars hopp; De frälsas och tagas till eviga livet opp.»

UR BREV OCH MEDDELANDEN.

Från *Kibunzi* skriver missionär *G. N. Nykvist* i privatbrev av den 10 oktober:

»Förliden söndag hade vi välkomstmöte för Flodéns. I september hade vi offermånad, vilken inbringade cirka 3,500 francs. Vi tyckte det var ett gott resultat enligt kongoförhållanden.»

Missionärerna *Nykvist* flytta på nyåret till *Mukibungu*.

I privatbrev från *Kinkenge* skriver missionär *N. G. Anvill* bl. a.:

»— Vikterlov hade börjat med att de skulle ha två offermånader om året, den första under maj och den andra i november. Med glädje har jag följt samma princip och på allt sätt försökt att uppmuntra dem. Under november förra året samlade de ihop något över 3,000 francs ute i byarna. Jag hade då ej mera besvär med det än att taga emot penningarna och giva varje by ett kvitto på summan. Här på stationen hade de försäljning nästan varje kväll hela månaden och fingo ihop närmare 300 francs. Nu i maj var det någon som kom med förslag, att de ej skulle ha försäljning utan *kuvertinsamling*. Jag blev mycket glad över detta förslag och lovade att hjälpa dem på bästa sätt. Så utlystes ett möte för byarna här närmast för samtal om saken. Meningarna voro ju delade, men kuvertförslaget segrade. En duktig kvinna i församlingen sade, att det smakade såsom kina-medicin

rande ungdomen i allmänhet. Dessa känna blott kristendomen till namnet. Även i utlandet blir det i regel ej någon kontakt med kristendomen som en moralisk hävstång. Icke så få av dessa som studerat mer eller mindre, ha bekanta, som lyckats få anställning hos utlänningar. Själva ha de ansträngt sig förgäves. Det äro avundsjuka på sina vänner (kanske blott vänner till vänner) eller studiekamrater, som så kommit i beröring med utlänningar, att de varken behöva gå med tom mage eller tom börs. De utgöra ett stort antal, som blir allt större och större med åren. Otänkbart är det för dem att tjäna utlänningar, och liten eller ingen utsikt ha de att få lämplig plats hos sitt eget folk. »Lämplig plats» är ännu ett stort problem för den »lärde» i Kina. Ett bröstande över minimal lärdom är så vanligt. Och ännu vanligare är det, att den »lärde» ej kan taga annat än »lämpligt arbete». Om missionärerna och handelsmännen kunde anställa denna grupp och ge om blott ett ringa levebröd, skulle i stor utsträckning fiendskapen mot utlänningar och avundsjukan mot kamrater och vänner förvandlas i lovsånger. De rika kunna ju ibland bland sina egna köpa sig till platser. Men detta synes bli allt svårare och svårare. Men huru ofta få ej dessa vänta på sin ersättning

av förslaget och ville ej vara med om det, men hon ändrade sig, och alla gjorde sitt bästa. Då kuverten insamlades var det ett gott möte, och glädjen var stor, då det hela blev omkring 200 francs. De voro själva så belåtna och tacksamma, att det var en lust att höra dem.»

Från *Macheng* skriver missionär *D. R. Wahlquist* den 23 oktober:

»I torsdags kväll stördes lugnet här i *Macheng*. 500 å 600 rövaresoldater från *Honan*, som styra sig själva, kommo hit och intogo staden. Dock utan strid. Ty våra soldater flydde, likaså massor av kvinnor och barn samt de flesta av stadens styresmän. Många kvinnor och barn ha flytt till stationen. Rövorna gå fullt beväpnade omkring i staden varje dag. Flera tiotal komma hit för att få hjälp mot sina krämpor, skottskador, sår m. m. De ha hittills uppfört sig väl. Den nya regeringen i *Wuchang* skall nu upptaga rövaresoldaterna i sin här.»

Enligt ett samtidigt meddelande från missionär *Rickard S. Björkdahl* tillhör nu *Wuchang* de södra (de revolutionära eller nationalisterna, som de också benämnas) och lär vara bestämd till huvudstad.

Svenska Missionsförbundets Kongoetnografiska Vandringsmuseum besöker *Hälsingborg* den 22—30 november. Skolklasser inbjudas 8—2 på f. m. och allmänheten 4—9 e. m.

eller avlöning. Den utlovade lönen reduceras betydligt för det och för det. Det var förstas underförstått. Men den ena avlöningsdagen torde avlösa den andra utan något vidare i klingande mynt. Utlänningen betalar på dagen och ibland i förskott. Det är ej svårt att säga, var vi ha god jordmån för avundsjukan. Sådana som studerat i utlandet, blygas vid sin hemkomst i hög grad. I början erkännes väl detta av dem. Icke så sällan utlöser sig blygseln och avundsjukan i hat mot allt vad utlänning heter.

Men affärsmännen från utlandet leva ju i sus och dus och uppväcka därför kinesernas fiendskap och avsky. Vi tro, att denna grupp utlänningar tål en rätt så god jämförelse med motsvarande grupp i hemländerna. Men om så ej skulle vara fallet, tro vi icke, att dessas liv slår kinesen för pannan. Den, som vill leva i sus, finner utan svårighet ett tiotal kineser, som vilja föra honom ut i livet.

Vem kan förvåna sig däröver, att den »lärde» i Kina omfattar särskilda lärar jämte kontanter, då hans mage är tom och hans börs är tom. Dessa herrar skräna om fosterlandskärlek och lidna orättvisor under det de söka sätta eld på den uråldriga kinesbyggnaden för att i den allmänna villervallan göra en god vinst.

Västmanland-Dala-Närkes nation.

„NATIONERNA“ PÅ MISSIONSSKOLAN.

— Av Einar Rimmerfors. —

»Nationerna?» Frågetecknet och den undrande tonen äro nog inte så alldeles omotiverade, ty denna institution inom »republiken Missionsskolan» torde vara ganska okänd för våra vänner ute i landet. Icke desto mindre är den av rätt gammalt datum.

Under Missionsskolans första tid ansågs det naturligtvis onödigt att skilja på eleverna från de olika landskapen, då ju elevantalet ännu var så litet. Man hann med att närmare lära känna varandra och alla kunde vara med även vid de minsta samkväm.

Men skaran växte. Det blev omöjligt att bevara samma känsla av familjär hemtrevnad över kamratlivet, då elevkåren började räkna över hundratalet medlemmar. Man önskade att i mindre grupper få samlas för att utbyta tankar och förnimma något av hemkänsla och högtidsstämning. Vad var då naturligare, än att kamraterna från samma landskap möttes till ett samkväm eller en gemensam uppbyggelsestund?

Så började nationslivet. Då antalet elever från ett landskap ibland ansetts för litet för att bilda egen nation, har man slagit sig samman med kamraterna från en närliggande provins.

Vilka former och uttryck tar sig då detta nationsliv på Missionsskolan? Huvudsakligast kommer det väl till uttryck i de s. k. »nationsaftnarna», som varje sådan elevgrupp håller en eller flera gånger under terminen. Programmet för dessa samkväm är givetvis mycket skiftande. Men syftet är alltid att söka bereda en stunds vila och omväxling i skolarbetet. Även det arbete, som man älskar mest, kan ju ibland bli enformigt och vardagsgrått. Gud själv bjöd sitt

folk fordom att vid vissa tillfällen hålla högtid inför hans ansikte. Även Missionsskolans folk längtar efter sådana feststunder, då man gemensamt får glädjas och uppbyggas i kamraters krets. Klart är, att vi också här på Missionsskolan ha större och heligare högtider än nationsaftnarna, men även dessa ha i sin mån varit ett ljust inslag i skollivet. Från en sådan stund går man glad och styrkt tillbaka till böckerna och skoluppgifterna.

Att ett enkelt men trevligt och inbjudande kaffebord möter oss vid ett sådant tillfälle, säger sig själv. Vidare få vi lyssna till mycken sång och musik. Då blir det som på konung Davids tid, då »leviterna kallade sina bröder sångarna till tjänstgöring med musikinstrument, psaltare, harpor och cymbaler, som de skulle låta ljuda, under det att de höjde glädjesången».

Sedan talar någon en stund, ofta om vår gemensamma hembygd, om faror och svårigheter eller glädjande utsikter i vårt arbete, men också ofta om den gemensamma tro, som binder oss samman, inte endast med nationskamraterna utan med alla Guds barn och vittnen genom alla tider.

De vackraste minnena föra vi säkerligen med oss från välkomst- och avskedsstunderna i nationen. I början av varje läsår få vi i regel välkomna någon eller några kamrater till varje nation. De komma då direkt från hembygdens arbetsfält, och ofta föra de med sig friska, härliga fläckar från det arbete, som vi alla längta att få träda in i på nytt, då skoltiden är slut. Var och en som erfarit det, vet, hur uppmuntrande det känns för en nykomling att på en så-

Predikantkåren.

Pastor C. H. Prozth, Eslöv, avlade vid Lunds universitet filosofie kandidatexamen sistlidne 31 oktober. Han fortsätter nu sina akademiska studier med teologie kandidatexamen som mål. Samtidigt är han alltjämt predikant i Betelförsamlingen i Eslöv.

Pastor Sigfrid Lönnqvists adress är numera Gustafsberg, Flen.

dan nationsafton bli hälsad välkommen av de äldre kamraterna.

Och strax innan läsåret slutar, bruka vi få säga farväl till några kamrater, som stå färdiga att gå ut i arbetet. Något av ansvarstungt allvar vilar redan över dem, och man märker, att deras hjärtan redan äro fästade vid den uppgift, som väntar dem därute. Då tacka vi dem för kamratlig samvaro och önska dem Guds frid på vägen.

Naturligtvis följa vi sedan de utgående med ett särskilt intresse. Att de också med glädje minnas nationskamraterna förstå vi därav, att de ibland sända oss en hälsning från sitt nya verksamhetsfält, vare sig de befinna sig i Sverige eller på något av våra missionsfält. Det händer t. o. m., att de någon gång, i en stund då minnet värmer deras hjärtan, sända oss en liten ekonomisk hjälp »till nästa nationsafton.»

Efter en sådan gemytlig och god samvaro, bruka vi ofta avsluta vår nationsafton med en gemensam bönestund. Att vi då särskilt bedja för forna och nuvarande kamrater, samt för våra respektive hemförsamlingar och dem, som där verka i evangelium, är ju endast naturligt.

Vi våga tro, att våra vänner i de olika provinserna äro intresserade av att ibland få höra något från »sina egna» på Missionsskolan. På redaktörens förslag ha vi därför beslutat, att under den närmaste tiden insända en gruppbild av varje nation, till vår egen tidning, Missionsförbundet, tillika med en hälsning från vederbörande grupp av elever vid Missionsskolan. Bilden härovan visar medlemmarna av *Västmanland—Dala—Närkes nation*.

Till för ett par år sedan utgjorde Västmanland—Dala nation en grupp för sig. Då Närke genom den nya distriktsindelningen förenades med Västmanland, skedde en sådan förening även på Missionsskolan.

Grannsämjan hade alltid varit utomordentligt god mellan västmanlänningar och dalkarlar. Detta gjorde att vi fingo behålla även dalkarlar i nationen, varför den nu representerar inte mindre än tre landskap.

Vi begagna tillfället att sända vår hjärtliga fridshälsning till kända och okända vänner och förebedjare i våra kära hemprovinser.

Pastor E. N. Ruth.

— Sextio år. —

Knappast har Svenska Missionsförbundet så djupa försänkningar någonsin på den svenska landsbygden som i Nora och Östervåla socknar i Västmanlands län. I de trenne socknarna med sammanlagt cirka 7,700 invånare räknas vid dato i runda tal 1,100 församlingsmedlemmar. Och ett av uttrycken för det friska andliga livet i dess bygder är, att vårt Förbund fått flera av sina mer bemärkta predikanter och ledare därifrån. Så räknade distriktsföreståndarekåren före Frimans frånfälle tre av sina medlemmar därifrån, medan två av styrelsens ledamöter äro födda och fostrade där.

Jubilaren, vars drag återgivas här ovan, är norabo till både härstamning och kynne. Att han är predikant, betyder ej, att han har trängt sig fram eller själv anmält sig. Han satt på skräddarbordet under veckans sex dagar och predikade på söndagarna, tills han var omkring 45 år.

Det var Västmanlands Ansgariiförening, som fick hans kraft, när han förmåddes att mottaga en erbjuden kallelse, och inom denna förening har han tjänat oavbrutet dessa år.

Pastor Erik Ruth är värderad och avhållen, så långt som han är känd. Hans förkunnelse är rikt evangelisk och varm. Den bär en kraftig prägel av originalitet. Bilderna och vändningarna äro ofta fyndigt valda; hans ord träffar alltid sitt mål. Trägna självstudier ge vederhäftighet åt orden.

För de äldre är han den förstående vännen och brodern, för de yngre en sannskyldig fader i Kristus. Som kamrat och medarbetare skattas han högt.

Försvagad hälsa tvingar honom att nu lämna sin ordinarie befattning. Missionsvännerna i hans hemprovins hoppas dock att han länge än måtte få kraft nog att genom tillfälliga besök bereda glädje och uppbyggelse i församlingarna.

Den lyckönskan, som möter honom på 60-årsdagen, den 6 december, går från hjärtat.

Sam. Larsson.

E. N. Ruth.

Sprid Förbundets tidningar!

Till Pastor E. F. Holmstrands minne.

Kyrkklockorna ringa till griftefärd. Allhelgonadagens himmel är grå och regndiger. Vinden leker i vissnade blad. Jorden vill varken med sommarens eller vinterns härlighet binda människornas tankar vid sig. Det är alla helgons dag, den dag framför andra dagar, då längtande människosjälar lyfta aningens vingar för att under några ögonblick förena sig med de saligas skara.

Blott för några ögonblick, blott i aningens värld! Vi äro ännu icke färdiga att kallas ditupp. Men han, som klockorna nu ringa för, pastor E. F. Holmstrand, han var färdig. För honom är prövningens dag ändad och förlossningens dag upprunnen.

Vid pastor Holmstrands namn är knuten en rik och välsignad livsgärning i de andliga rörelsernas tjänst. Han var född i Karlskoga år 1861 och kom tidigt till inre avgörelse för Gud. Vid nitton års ålder vann han inträde vid Kristinehamns missionskola. År 1883 kallades han till predikant i Hälsinglands ansargärförening. Åren 1885—93 var han Arbrå friförsamlings predikant och verkade under denna tid även några somrar som sjömansmissionär i Stugsund. År 1893 antog han plats som predikant och föreståndare för Sundsvalls brödräfsamling, och 1896 kallades han till distriktsföreståndare i Sv. Missionsförbundet. Denna befattning innehade han till år 1900, då han åter anställdes som predikant i Sundsvall. År 1904 antog han kallelse från Örebro Brödräfsamling att bli dess predikant och föreståndare. Här verkade han till våren 1923, då han erhöll pension av församlingen.

Pastor Holmstrand var en man som gav sig helt åt sin uppgift, var han än var satt att tjäna. Icke minst i Örebro Brödräfsamling har hans verksamhet efterlämnat djupa spår. Med en rik talarebegåvning förenade han själaresörjarens bästa egenskaper: kärlek till själarna, taktfullhet och ödmjukhet. Hans arbetsförmåga blev till fullo tagen i anspråk. Sålunda var han under många år sek. i Örebro läns fria missionsför- enings styrelse samt ledamot av Ungdomsförbundet och Soldatmissionens styrelser. I flera år

Anders Andersson.

Den sista oktober avled i sitt hem i Frötorp, Närkes Kil, predikanten Anders Andersson i en ålder av nyss fyllda 70 år.

Andersson var född i Lindesbergs socken i Närke. Omkring år 1860 flyttade han med sina föräldrar till Närkes Kil. I unga år blev han omvänd till Gud. Kärleken till Gud och sina medmänniskor drev honom att offentligt bära vittne om sin Frälsare icke blott i sin hembygd utan på flera platser i grannsocknarna. Många äro de mil som han gående tillryggalagt i sin Frälsares tjänst, och många äro de som genom hans predikningar har förts från mörker till ljus. Bland de ljusaste minnen han hade var väckelsen 1881—1882. Det lyste glädje ur hans ögon, då han talade om den tiden. Hans predikningar vittnade om förtrogenhet med Guds ord och upp- buros av varm övertygelse och en innerlig kärlek till Gud och människorna.

År 1905 kallades han av Närkes Kils missions- förening att bliva dess predikant och föreståndare, vilken plats han innehade till år 1922, då han på grund av svaghet måste sluta. Nitälskan och plikttröhet drev honom mången gång att gå utöver sina krafter. I umgängelsen var han glad och hjärtegod och bemötte alla lika. Det var sol över hans liv.

Frid över ditt ljusa minne!

C. J—z.

Anders Andersson.

var han ordf. för distriktspredikantförbundet och v. ordf. för Predikanternas pensions-, änke- och pupillkassa. Vid de evangelistkurser, som under en lång följd av år hållits i Örebro, nedlade han ett fruktbringande arbete. Många klasser av bibelskoleelever skola även ihågkomma hans gedigna och andefyllda undervisning.

»Nu har hans tunga tystnat, men skördens dag skall visa, vilka skaror som funnit livets väg genom hans förkunnelse och hur många tusende från landets skilda delar som fått erfara tröst och vederkvickelse genom densamma», sades det vid hans bår.

D. N—s.

En hastig omvändelse.

Guds vägar äro för oss ofta outrannsakliga. Han går icke fram efter av oss utstakade linjer, då han söker vinna människornas hjärtan. Därför är det oförståndigt att försöka mekanisera omvändelsearbetet, så att människorna bibringas den tron, att de endast på det eller det sättet kunna finna Gud.

Det är icke våra böner och vårt rop, ej knäfall och förbön som frälsar, huru viktigt allt detta är för hjärtats mottagande av Guds nåd. Nej, frälsningen är en nådegåva, som bjudes åt alla och som kan mottagas på olika sätt. Trons hand kan uträckas i hemlighet och på sätt som ingen kan ana eller föreskriva.

Ett exempel på huru Gud kan fatta en människa utan hennes egna ansträngningar och på helt ovanliga vägar, vill jag här berätta.

Det är nu snart 40 år sedan jag under en predikoresa i V. bodde hos en gammal gudfruktig präst. Han hade sedan sin ungdom varit en levande kristen och han förblev detta till sin död.

En e. m. sutto vi och samtalade om Guds frälsande nåd. Helt plötsligt vände han sig till mig och sade:

»Vet du, jag blev frälst på ett underligt sätt, ty jag fick erfara Guds frid och frälsningens glädje innan jag ens bad Gud om syndernas förlåtelse.»

Då jag uttryckte min undran över detta, tillade han: »Jag skall säga dig, huru det gick till». Och så berättade han om denna sin omvändelse.

Som ung student hade han under sommarferien rest till sitt hem. Han var såsom andra unga — glad och bekymmerslös. Några djupare andliga intressen hade han icke haft. En afton sade hans mor: »Det är predikan borta i byn i afton, och jag tänker gå dit. Det vore kärt för mig om du ville följa med». Någon lust att gå och höra predikanten hade han icke, men han ville ej heller göra sin mor emot, och så följde han henne.

Predikanten började att på ett enkelt men hjärtevärmande sätt tala om Jesu stora kärlek, om hans offergärning och frälsarevilja. Skildringen av Jesu kärlek blev så glödande att den unge studenten ovillkorligen rycktes med av tallet och kände sitt hjärta värmas. En obetvinglig känsla av kärlek till den Frälsare, som så utgivit sig för honom i blodig död, fyllde hans hjärta, och han sade till sig själv: »Denne Jesus skall bliva min vän».

Knappast hade dessa ord blivit tyst uttalade, förrän han kände en obeskrivlig frid och glädje genomströmma hjärtat. Det var med möda han kunde sitta stilla, tills mötet var slut. På

Deras offer.

På sina medmänniskors barmhärtighet existerade den gamla. Att hennes tillgångar inte rörde sig mot överflödets gräns, tror jag mig veta. Många klagade över en långt större ranson och få det inte att räcka till. Men för henne blev något över! Hon knappade in på utgifterna. När hennes tia till missionen lades i min hand så tyckte jag, att den representerade mycket mer än sedelns valör.

Det var dagarna före Svenska Missionsförbundets bön- tack- och offervecka. Församlingen hade erinrats om missionskassans stora behov. Någon dag därefter kom en äldre medlem på besök. Åberopande tillkännagivandet, räckte hon mig en guldring, vars värde skulle läggas till missionskollekten. När hon inte hade något annat att ge, gav hon minnesgåvan från sin ungdoms dagar. Det var *änkans* skärv. Den förhöjde offerveckans resultat i Missionsförbundets kassa med 23 kronor.

Så långt ett sådant missionsintresse får sträcka sitt inflytande i givande och förvaltande av det givna, räcker nog »mjölet i skäppan och oljan i kruset».

Familjens förmögenhet var respektabel. Och ibland gavs nog mycket. Men ibland tog sig missionsnitet litet egendomliga uttryck. — »Jag har i flera år haft ett stycke tyg förvarat i en byrålåda», sade frun till en annan församlingsmedlem en dag före missionsförsäljningen, det är förlegat och jag kan inte använda det, jag har tänkt att skänka det till missionsauktion.»

K. Åström.

hemvägen kunde han icke gå i sällskap med sin mor, utan måste på egen hand löpa omkring i skogen och i ungdomliga språng giva uttryck åt hjärtats känslor.

I tre veckor var han fylld av ogrumlad glädje. Men så en dag kommo tvivlen. En röst sade honom, att han icke kunde vara ett riktigt Guds barn, då han ju icke ens bett Gud om syndernas förlåtelse. Nu bad han, men det ville icke hjälpa. Så träffade han en äldre kristen för vilken han klagade sin nöd. Denne gav honom tröst i de orden: »Så länge du älskar Jesus och vill hålla dig till honom, kan du vara trygg, ty han förstår dig så väl, och han vill vara din Frälsare och vän». De orden återskänkte friden.

Så enkel var denne ynglings mottagande av Jesus, och att hans omvändelse var verklig, det visade han i hela sitt liv. Men lika enkel kan frälsningens väg vara för dig. Öppna därför ditt hjärta för Jesus.

O. W. G—r.

I H E M F Ö R S A M L I N G A R N A .

Av J. Sommarström.

— I. —

Det är naturligtvis mycket roligt för en missionär att komma hem till Sverige efter en sjuårsperiod ute på missionsfältet. Det är inte tu tal om den saken. Och han behöver det så väl, inte minst från den synpunkten, att hemförsamlingen har så mycket att lära honom som han antingen glömt bort eller också som har tillkommit under hans bortovaro. Men detta får ej tolkas så, att en missionär icke skulle ha något att lära missionsvännerna. Och insikten därom har förmått mig att denna gång ta till pennan. Jag känner en stor lust att påpeka ett och annat, som mött mig under ett par resor i missionens intresse.

Får jag då börja med att tala om *annonsering*? Det har slagit mig hur, i regel, ofullständigt som församlingarna kungöra att ett missionsföredrag skall hållas. Det kan väl hända, att det ofta kommer folk ändå. Men lät man sin plats få ordentligt reda på vad saken gäller, skulle det troligen bli ett bättre resultat i alla fall. Detsamma ville jag även ha sagt om andra möten. Förr i världen behövdes inte några särskilda anordningar. Det blev fullt hus ändå. Nu kämpas det om folket från alla håll. Det är tyvärr inte alltid det bästa som samlar de flesta. Men de troende sakna icke all skuld därutinnan. Äro de vakna över annonseringens betydelse? Kanske de gå och tänka: »Det goda skall segra till sist. Inte behöva vi anstränga oss för detta.» Vi svara: »Låt oss kämpa med *andliga* vapen om människosjälarna, men må vi icke försumma att ta till verkligt *effektiva* vapen ur den arsenal, som vår tid förfogar över!» Och den energi som nedlägges på *förberedelserna* för våra möten skall visa sig mer vinstgivande än man trodde. Det skulle löna sig att ta upp denna fråga till allvarligt begrundande i våra församlingar. Jag vill rekommendera det på det varmaste.

En annan sak jag lagt märke till är något som rör vår gemensamma tidning »Missionsförbundet». Att många församlingsmedlemmar avstått från nöjet att *äga* den, är ett sorgligt faktum, men att många som ha tidningen dock synas *läsa* den bra litet, är ännu sämre. Detta missförhållande behöva vi tala med varandra om. Att slå ifrån sig med ursäkten att man ej har tid att läsa den, duger inte. Och att säga att tidningen inte är vad man önskar, kan få tjäna som förklaring till att man ej läser den »rubb och stubb». Nu må det förlåtas mig, att jag som missio-

när ställer en fordran, och det är att varje medlem av Svenska Missionsförbundet i första hand tar del av notiser och brev från missionsfälten. Skulle vi inte med helig iver spörja efter alla nyheter därifrån? Varje meddelande från Kina, Kongo och Turkestan borde väl kunna påräkna ett levande intresse hos allt Guds folk? Även om det inte alltid skulle vara precis något nytt eller särskilt märkvärdigt, är det ju ändå ägnat att *uppehålla* missionsintresset och ständigt lägga nya missionsböner i hjärtat. Och hur behagligt är det ej att veta med sig själv: »Jag har allt reda på vad som händer och sker därute.»

Ett bra sätt att stimulera läslusten vore att missionsvännerna toge och diskuterade de i tidningen förekommande frågorna eller underrättelserna. De äro ju våra gemensamma intressen, fullt ut lika mycket som jordbruk, handel och industri. Och månne det inte skulle bli lika intresseväckande och givande? Så kunde vi hjälpa till att bereda större plats åt missionen än den för närvarande fått ibland oss.

Ja, läs din missionstidning och uppmuntra andra att göra sammalunda!

Rättelse

angående missionärernas adresser, enligt senare meddelanden:

Missionär Anders Hansson, S. M. F., *Matadi*. Congo Belge. Missionärerna Carl och fru Elin Palmkvist, G. A. och fru Ester Hult, Sofia Bäcklund: Mission Evangélique Suédoise, Musana, *Brazzaville*. Congo Français.

Missionärerna Ivar och fru Ester Samuelsson, Gustav Nyström: S. M. F., *Kienli*. Hupeh. China.

Missionärerna Elis och fru Greta Anvill; S. M. F., *Machenghsien*, Hupeh, China.

Missionärerna A. E. och fru Dina Wandel; S. M. F., *Wuchang*. Hupeh, China.

Missionär Maria Norborg: S. M. F., *Hwangchow*. Hupeh. China.

**Glöm ej
missionssparbössan!**

Utresande missionärer.

Elfrida Isaksson

Maja Tjellström

Som tidigare meddelats avresa missionärerna Elfrida Isaksson och Maja Tjellström till Kina i början av december. Vi tillönska dem en lyckosam resa och Guds välsignelse i arbetet på deras fält.

Fröken Isaksson är sedan långt tillbaka känd för missionärerna. Förbundet har i henne en dugande och trogen missionär. För fjärde gången reser hon nu ut till Kinas folk i sin Herres och Frälsares tjänst.

Fröken Tjellström, som nyligen avskildes såsom missionär, är ännu icke så bekant för missionsfolket, varför vi här lämna några data ur hennes liv. Hon är som bekant dotter till missionärerna Tjellström i Kina. Hon är född i Kina och tillbringade sina barnår där. Hon medföljde föräldrarna till hemlandet 1910 och stannade efter deras återresa till Kina kvar här för att utbilda sig till missionär. 1913—18 genomgick hon Osby högre samskola, avlade realskoleexamen där och fortsatte 1919—20 sina studier vid en flickskola i Uppsala. 1921 antogs hon som elev vid Sophiahemmet i Stockholm och utexaminerades därifrån 1924. Efter att 1925 ha tjänstgjort som operationssköterska vid Norrtälje lasarett deltog hon i undervisningen vid vår missionsskola. I början av detta år reste hon till England och genomgick först en 3 månaders språkkurs och därefter en 6 månaders sjukvårdskurs i Birmingham. Det är som synes en mångsidig utbildning hon innehar och den skall säkert komma henne väl till pass i det svåra missionsarbetet i Kina.

Anmärkningsvärt är, att fröken Tjellström är den sjunde i ordningen, som utgår till Kina såsom barn av kinamissionärer.

Missionsförbundets nya missionsfilm.

Kinamissionären K. W. Engdahl har under ett par år rest i landet och medelst filmföreläsningar och föredrag gjort Svenska Missionsförbundets mission i hednavärlden närmare känd och uppskattad. Detta sätt att arbeta för spridande av kunskap om missionen och folklivet i de länder vi verka har blivit allt mera värderat både bland missionsvännerna och andra. De bilder man sålunda får se med ögat glömmas ej så lätt och de väcka på ett särskilt effektivt sätt eftertanke och jämförelser. Den stora fattigdomen i hednavärlden är i ögonen fallande såväl i andligt som i lekamligt avseende. Vid åsynen därav märker man genast huru mycket gott man själv blivit delaktig av och att man har det alltsamman för evangeliets skull. Detta förpliktar oss ock till att sända hedningarna det glada budskapet, som är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Öronportarna stängas ofta av ligkiltighetens hand under det muntliga föredraget, men ögonens hållas gärna vidöppna under en föreläsning, om icke annat så av skådelystnadens kraft.

Det är sålunda gott att även denna uppfinning liksom radio och annat kommit i det godas och missionens tjänst. Vi äro förvissade om, att även detta arbetssätt skall i sin mån befrämja Guds rikets framgång på jorden.

Nu ha våra missionärer A. E. Wandel i Kina och J. Öhrneman i Kongo upptagit nya bildserier från båda dessa fält. De innehålla många ytterst lämpliga framställningar ur de olika folkens liv och äro i högsta grad ägnade att framkalla och stärka missionsintresset. Särskilt gripande är en avdelning från Kongo, där en söndagsgudstjänst visas. Den kristna församlingen är samlad till möte. Predikan hålles av en vit man, ett ungt par sammanviges för livet, de kristnas barn välsignas och till sist får man se den heliga nattvarden utdelas. Allt är djupt gripande och värdigt.

Detsamma kan sägas om det rika bildmaterialet från Kina, där folklivet och miljön är en helt annan. Den uråldriga kulturen där erbjuder helt naturligt mycket av nytt för oss. Mot denna bakgrund framträder ock missionen med dess liv och sammankomster i en mycket bjärt dager. Storartade naturscenerier göra framställningen ännu mera rik och levande.

De förnämsta experter på filmindustriens område ha givit sitt varmaste erkännande och sina amplaste lovord åt dessa nyupptagna bilder. De ha förklarat att en del avdelningar äro »utmärkta» och »förstklassiga» och »att deras egna filmupptagare aldrig skulle ha lyckats bättre.» Vi ha sålunda vid missionär Engdahls besök att motse och åse något synnerligen givande och

Bed för missionen!

Dalarnas predikantförbunds halvårsmöte.

Dalarnas predikantförbund höll sitt halvårsmöte i Boda den 5—7 oktober. Platsens pastor, A. L. son Thomas, hälsade vid inledningen mötet varmt välkommet till Boda, varefter distriktsförest. A. G. Årman och pastor K. F. Orre talade. Därpå bjöds på supé.

På onsdagen hölls konferenspredikan av distriktsförest. Årman, vari han betonade Kristi verks utomordentliga betydelse.

Hälsningar framfördes därefter från flera bröder. Efter predikan följde ett varmt bönemöte. Till mötets ordf. valdes distriktsförest. Årman.

Pastor D. Lunde, Hedemora, inledde frågan: Vad är orsaken till att evangeliets predikan i våra dagar synes bära så ringa frukt? I den mycket livliga och allvarliga diskussionen framfördes många tänkvärda synpunkter.

På eftermiddagen höll pastor Art. Samuelsson föreläsning över ämnet: Kristi betydelse för nutidsmänniskan. Till diskussion upptogs frågan: Vad kan vidare göras för församlingssinnets tillväxt? Inledare var pastor G. Rimdahl, Falun. Även nu blev diskussionen synnerligen livlig. En resolution avfattades och fick följande lydelse: »Dalarnas predikantförbund har vid möte i Ovanmyra konstaterat att församlingssinnet inom våra församlingar ej tillväxt i samma grad som vår verksamhet i det yttre utvecklats. Efter ett allvarligt och intressant samtal beslöt predikantmötet göra följande uttalande:

1. Då firandet av H. H. N. för församlingssinnets tillväxt har den allra största betydelse, ville vi mana Guds folk att allmänt deltaga i församlingens nattvardsfirande.

2. Föredrag och samtal i församlingsfrågor böra nu och då anordnas för att vid dessa tillfällen mera än vad fallet är läsa vad Bibeln sä-

värdefullt. Och då ändamålet härmed är att giva en åskådlig undervisning och kunskap om missionsarbetet och all ekonomisk vinst av föreläsningarna tillfaller Svenska Missionsförbundets mission, äro vi förvissade om, att de skola omfattas med det livligaste intresse.

Konungens ärende är brådskande. Hans budskap får icke fördröjas. Det onda i världen sover sannerligen icke. Det utnyttjar i sin tjänst och för sina syften all den uppfinning och teknik, som gives. Vi få ej heller vara slöa och likgiltiga, utan vara med bland människorna varhelst och så långt vi kunna det. Även här få vi söka uppfylla ordet: »Vad hon kunde, det gjorde hon».

J. Nyrén.

ger om församlingen. I samband med besök av distriktsföreståndaren böra enskilda möten hållas med församlingens och ungdomsföreningens medlemmar. Mötet ansåg ock att särskilt anordnade församlingsveckor äga stor betydelse.

3. Understundom har det hänt att församlingens föreståndare och dess medlemmar på ett otillbörligt sätt kritiserats. Barnen ha lyssnat till sådant klander, och då de sedan växt upp ha de tagit bestämt avstånd från församlingen. Vi ville därför mana envar att vara rädd om församlingen, dess medlemmar och föreståndare, samt hålla dem högt i ära. Måste vi ägna vår kritik åt församlingen eller någon av hennes funktionärer, så må det ske under tillbörlig aktning, med kärlekens heliga allvar.

4. Våra heliga förrättningar, såsom dop, nattvard, vigsel och begravning böra vi alltmer draga till församlingen.

5. Viktigare än alla yttre former och förordningar är dock själva livet och mana vi alla krafter inom församlingarna att gemensamt bidra till det inre livets friskhet och värme.»

Vid torsdagens möte hälsades tre nya predikanter välkomna till distriktet och predikantförbundet, nämligen pastorerna Sam. Holm, Fors, Erik Alexandersson, Grycksbo, och Edv. Sjöström, Svärdsjö.

Nästa predikantmöte hålles i Dala-Järna i samband med Ansgariimötet i juli 1927. Till föreläsare kallades pastor Aug. Rosén, Stockholm, med fil. mag. Aug. Keijer, Stockholm, som suppleant. Ur predikantförbundet valdes K. F. Orre, Avesta, med K. F. Eriksson, Bjursås, som suppleant.

Distriktsföreståndare Årman höll föredrag över ämnet: En vis förvaltare. Det mycket goda föredraget kommer enligt mötets uttalade önskan att inflyta i Predikanernas tidskrift.

På eftermiddagen höll pastor A. L. son Thomas inledningsföredrag över ämnet: Bönelivet. Föredraget var mycket uppbyggligt och givande, likaså det följande samtalet som avslutades med ett varmt bönemöte.

P. R.—hl.

Revision.

1. Hör det till revision, att jämte granskning av räkenskaperna även se till att församlingens handlingar och värdepapper äro i god ordning?

2. Skall man vid revisionen verkställa inventering av den lösa egendomen, samt se till att densamma är väl vårdad?

Oviss revisor.

Svar: Ja, det åligger en revisor att så utföra revisionen.

Söndagsskolans sångboksfråga.

Sångens betydelse i våra söndagsskolor kan gärna icke överskattas. Här om någonstädes gäller sanningen av de orden: Hjärtats nyckel heter sång. Vilja vi sålunda nå barnahjärtana, är det av allra största vikt, att de få sjunga, sjunga goda, upplyftande, värmande och väckande sånger. Men för att detta skall bliva möjligt, kräves, att söndagsskolan äger en god sångbok, vilken bjuder sånger av nyssnämnd art och vars innehåll och form förövrigt äro avpassade efter barnens ståndpunkt. Som tiden icke står stilla men väl utvecklingen ständigt skrider framåt, ligger det i sakens natur, att en sångbok som en viss tid lämpade sig utmärkt för söndagsskolan, längre fram behöver revideras. Det kan därför rakt inte förvåna, att man under de senare åren inom söndagsskollärarkretsar fört fram starka krav på en ny sångbok för söndagsskolorna. Glädjande nog har samtidigt det önskemålet uttalats, att man skulle undersöka, huruvida det icke vore möjligt att få till stånd en sångbok, som vore gemensam för de frikyrkliga samfundens söndagsskolor. De fördelar, som vunnes genom en dylik anordning, vore givetvis mycket stora. Barn, som exempelvis på grund av föräldrarnas flyttning från en plats till en annan, behövde gå i ett annat samfunds söndagsskola, kunde utan vidare använda den sångbok, som nyttjades i den förra söndagsskolan, för att inte tala om andra fördelar.

På initiativ av Frikyrkliga Samarbetskommittén tillsattes för omkring ett år sedan en kommitté, bestående av sju personer, vilka erhöles i uppdrag att söka få till stånd en för de tre frikyrkosamfundens gemensam söndagsskolsångbok. Från Svenska Missionsförbundet invaldes i denna kommitté distriktsföreståndare Sam Larsson och seminarielärare V. Wikholm, från Baptistsamfundet, missionssekreterare C. G. Lundin samt dir. Olof Nilsson samt från Metodistsamfundet pastor O. V. Karlsson och dir. A. Engström. Frikyrkliga Samarbetskommittén invaldes som sin representant missionslärare G. Blomberg, vilken av sångbokskommittén utsågs till dess ordförande. Kommittén har nu ur närmare ett trettiotal sångsamlingar utvalt 250 sånger, avsedda för den nya söndagsskolsångboken. Kommittén beslöt vid sitt senaste sammanträde att rikta en uppmaning till alla dem, vilka äga en eller flera sånger, vilka skulle lämna sig för sångboken ifråga, att snarast möjligt och senast den 31 december innevarande år sända desamma jämte musik eller anvisning på lämplig melodi till kommitténs sekr. pastor O. V. Karlsson, Sibyllegat. 18, Stockholm. *G. Bl.*

Predikantmöte.

Östergötlands predikantförbund har hållit sitt årsmöte i Norrköping. Omkring 30 predikanter närvaro. Mötet inleddes av distriktsförest. F. A. Larsson.

Pastor Otto Nyrén hälsade därefter deltagarna i predikantmötet hjärtligt och varmt välkomna till staden. Till ordf. för mötet valdes distriktsförest. F. A. Larsson.

Pastor F. Rikner höll en väl utarbetad föreläsning över ämnet: »Predikanten, hans ställning och förkunnelse i nutiden». Efter föreläsningen följde ett allvarligt samtal som avslöts med ett varmt och innerligt bönemöte.

Vid eftermiddagens session behandlades frågan: »Huru väcka en djupare förståelse för bibelordets betydelse i den enskildes och församlingens liv». Frågans inledare, pastor Axel Werner, påvisade bibelordets stora betydelse. Under samtalet som följde framhölls bl. a. att bibelstudiet bör ägnas större uppmärksamhet. Ledaren bör söka göra bibelstudiet intressant och givande. Får man nyckeln till ordets rika skattkammare är mycket vunnit. Man möter Gud själv i ordet. Även på detta samtal följde en bönestund.

Kl. 8 hölls offentligt möte med föredrag av pastorerna H. Bergdahl, E. Thörne och Gust. Strömdahl. Församlingens kör sjöng på ett förtjänstfullt sätt en del stämmingsfulla sånger.

Onsdagens möte inleddes med bibelläsning och bön av missionär K. Alden. Därefter övergicks till årsmötetsförhandlingarna. Till styrelse valdes distriktsförest. F. A. Larsson, ordf., pastor Otto Nyrén, v. ordf., pastor A. Öhman, sekr., pastor Axel Werner, kassör. Efter årsmötetsförhandlingarna upptogs följande ämne: »Församlingens inre enhet.» Det betonades att inte ålder, yrke eller sociala förhållanden får särskilja medlemmarna i församlingen. Olika åskådningar i den ena eller den andra frågan får inte heller skilja de troende från varandra. Den inre enheten, är en enhet i Kristus. Andens enhet genom fridens band. På samtalet följde ett varmt bönemöte.

Vid eftermiddagens möte upptogs till samtal frågan: »Väckelsen och vi.» Den andliga väckelsen avser själens frälsning. Behovet av en sådan väckelse har alltid varit stor och den är så även nu. Den kristna församlingen behöver väckelsen om den skall kunna fortleva. Ungdomsorganisationerna behöva en sådan om de skola kunna utvecklas. Den för Gud främmande världens största behov är en genomgripande väckelse. Hur få en sådan? Först och främst är det Gud som sänder väckelsen. Men han giver den genom vårt arbete, genom våra böner. Gud vill använda oss som redskap i sin tjänst.

Upprop till allmän bön för missionen.

Aven i år vill Svenska Missionsrådet rikta en maning till Herrens lärjungar inom vårt folk att nästkommande Trettondag, var de samlas i kyrkor och bönehus, i hemmen och enskilt bära fram missionens världsfamnande gärning och särskilt den från vårt land utgående inför Gud under syndabekännelse i tacksägelse och förbön.

Under syndabekännelse: ty icke har det bibliska evangeliet om Jesus Kristus, den korsfäste och sannfärdeligen uppstående, världsfrälsaren, burits fram i den fullhet och rikedom, som både kunnat och bort ske, icke heller i den andekraft, som tvingat själarna att stanna inför detsamma spörjande, långtande, mottagande, jublande. Att så icke skett såsom det var möjligt, därför bära icke blott missionärerna, utan den bakom dem stående levande församlingen, alla Herrens uppriktiga lärjungar, ansvar.

Icke heller ha vi rätt förstått och behjärtat, att vi alla blott äro förvaltare av det timliga goda, som varit oss givet — våra offergåvor ha i allmänhet förvisso icke varit verkliga offer. Skulle väl eljest de flesta, om icke alla, missionsorganisationer åter och åter föras in i ett sådant ekonomiskt nödläge, som nu så ofta är förhållandet?

Och till sist, denna svaghet i evangeliiförkunnelsen och i kärlekens offergivande, har sin grund i svaghet, förytligande och utåtvändhet i det kristliga livet, som är fruktansvärt hotande för själva missionsarbetets mekanisering och inriktande på utvärtes gärningar med undanskjutande av dess egentliga uppgift: en evangelisation i Ande och kraft.

Ja, vad anledning ha icke Herrens lärjungar i denna tid till syndabekännelse, när de gemensamt träda inför Gud såsom bärare av vår tids världsmision!

Men ock till *tacksägelse:* ty trots all bristande trohet, sömnaktighet och svaghet i vårt kristliga liv har Herren dock icke förkastat oss som sinä redskap — ännu har han tålmod med oss och vill använda oss för främjandet av sitt rikets sak. Alltfort har han utkorat redskap med större och mindre gåvor och sänt ut på sitt stora skördefält och trots ekonomisk nödtid dock låtit kärleken överflöda, mången gång på ett sätt, som

Vi böra bedja om väckelse, vi skola bereda oss att mottaga väckelsen.

Kl. 8 hölls offentligt avslutningsmöte med korta anföranden av pastorerna Lihv, Sund, Wennberg, Åtvidaberg, Öhman, Vadstena. Distriktsföreståndare F. A. Larsson framförde till Norrköpings stads missionsförsamling och dess föreståndare, pastor Otto Nyrén, predikantförbundets varma tack för det hjärtliga mottagande av mötet samt avslutade det uppbyggliga och rikt givande mötet med bön.

Hj. W.

måst fylla oss med undrande glädje. Världsmissionens gärning har så icke stått stilla, utan trots alla anledningar till oro och försagdhet gått framåt. Islammissionen och israelsmissionen ha ryckt den missionerande församlingen närmare, och de infödda hednakristna församlingarna ha visat tecken till växande ansvar både för sig själva och de folk, de tillhöra.

Ja, vem kan räkna alla de anledningar till tacksägelse, som Herrens lärjungar ha, när de se ut över världsmissionens gärning i närvarande tid!

Men icke blott till tacksägelse under syndabekännelse, utan ock *till bön:*

att den missionerande församlingen i denna allvarstid må bli rätt vaken inför tidens tecken, av vilka det mest hotande är en Kristusförkunnelse, som är blottad på sin bibliska halt och icke har till sitt klara i sikte fattade syfte: *själars frälsning;*

att den hemlighet, som ligger i Kristus såsom korsfäst och uppstånden måtte bli mera levande i alla, som på något sätt taga del i missionsgärningen: missionsledningarna, missionens vänner, missionärerna, de infödda lärarna och församlingsmedlemmarna, så att hatet till synden, själviskheten i alla dess former blir djupare, kampen mot synden mera energisk, kärleken till Guds vilja innerligare, åstundan att Kristus måtte varda förhärligad och genom oss allt mera brinnande och det levande hoppet, både det personliga och församlingens, präglad av en mera fullviss frimodighet;

att den missionerande församlingen måtte rätt kunna lyssna till det rop, som i denna tid på grund av flera omständigheter med särskild styrka tränger till henne från Islams och Israels folkvärld;

att missionskyrkorna måtte bli mera medvetna om betydelsen och nödvändigheten av gemenskapen med den levande församlingen i stort, särskilt i de folk, varifrån evangelium kommit till dem, och så bevaras från en isolering som kan bli farlig för en sund utveckling; samt att de nationella rörelserna överallt måtte så långt möjligt komma in under evangeliets inflytande.

SVENSKA MISSIONSRÅDET.

Från Expeditionen.

Missionärerna fru *Maria Cederlöf* och fröken *Laila Persson* lämnade Shanghai den 28 okt. för resa till hemlandet. De väntas hinna hem de första dagarna i december.

Expeditionen fick häromdagen från en ung kristinna mottaga ett halssmycke med kedja såsom gåva till den yttre missionen. Samtidigt anlände från andra givare ett herr- och ett damguldur jämte en fingerring av guld, allt avsett att förvandlas i pengar för den yttre missionen.

Som »radiokollekt» har därjämte insänts ett silverarmband.

Må Gud välsigna dem som i tysthet framburit dessa offer.

Från församlingarna.

Gnesta. Allhelgonadagens e. m. hade i missionshuset anordnats sänggudstjänst, vari allt, tal, sång, uppläsning m. m., minde om dem som fullbordat loppet och gått förut. Ungdomsförbundets sång- och musikförening utförde på ett mycket förtjänstfullt sätt väl valda sånger, som funno väg till åhörarnas hjärtan.

Sönd. den 14 hade en inbjudningsfest anordnats, var till många hörsammat inbjudningen. Festen blev mycket lyckad. I minnet på deltagarna fäste sig särskilt fru Ester Aremans solosång, fr. Lisa Erikssons uppläsning samt past. M. Anuells anförande vid avslutningen. Sång och musikföreningen sjöng med liv och värme. Kaffe serverades.

A. L.

Piteå. Under tiden 5—8 nov. har i Piteå hållits en kurs för söndagsskollärare. Kursens ledare har varit söndagsskolesekreterare B. G. Wilander, som vid de enskilda mötena för söndagsskollärare, i föreläsningar och föredrag på ett klarläggande sätt behandlat en del söndagsskolfrågor varjämte en del för söndagsskolan aktuella spörsmål ha behandlats och diskuterats. Kursen har gått i alliansens tecken. Lärare från stadens alla söndagsskolor ha varit inbjudna, och alla som haft tid att vara med, ha också hörsammat inbjudningen.

Söndagen den 7 nov. blev en verklig söndagsskolans dag. På förmiddagen hölls en familjegudstjänst, till vilken söndagsskolbarnen och deras föräldrar inbjudits. Pastor Wilander talade, och sång utfördes av några söndagsskolbarn. På eftermiddagen var anordnat ett stort söndagsskolalliansmöte, vid vilket samtliga ledare för församlingarna och söndagsskolorna i staden medverkade.

Kursen som präglades av en mäktig ande lämnade den bästa behållning och bevaras i ljusst och tacksamt minne av alla deltagarna.

W. L.

Svenska Bibelläsningförbundet höll den 7 november sin årshögtid i Missionskyrkan Valhalla, Stockholm. På förmiddagen inleddes gudstjänsten av pastor D. Melcherson, varefter förbundets ordförande teol. doktor K. A. Jansson predikade. På eftermiddagen talade seminarielärare N. J. Nordström. Vid mötena medverkade församlingens sångkör och musikförening. De egentliga årsmötesförhandlingarna hölls kl. 4,30 e. m. Av års- och revisionsberättelserna framgick att det finnes 623 lokalföreningar i landet med ett medlemsantal av 16,993. Under året hade 36 nya föreningar bildats. Textlistan har tryckts i en upplaga av 20,000 ex. Inkomster och utgifter hade omslutit kr. 5,564:23 och tillgångarna uppgingo till kr. 7,598:53 med en kapitalökning å kr. 691:05. Styrelsen beviljades enhälligt ansvarsfrihet med tacksamt erkännande. Till tre äldre söndagsskolmissionärer anslogs ett belopp av 200:— kr. till vardera.

Till styrelse valdes: Teol. d:r K. A. Jansson, direktör Axel Grönkvist, kassör Simon Andersson, köpman Nils Källqvist, kamrer Aug. Berg, folkskollärare H. Berglind, köpman F. W. Johansson, pastor J. Hagner, distrikts-

Litteratur.

Bland fränder och främlingar. Sett och hört under en resa genom Amerikas Förenta Stater. Av O. Johansson. Svenska Missionsförbundets förlag. Pris häft-Kr 5:—, inb. 6:50.

Föreliggande arbete, som utgör en samling intryck och ögonblicksbilder från en resa genom Amerikas Förenta Stater, gör, såsom författaren säger i sitt förord, »intet anspråk på att vara uttömmande beskrivningar över förhållandena i Amerika». De äro endast en åter spegling av de intryck författaren fick under en resa. Det må från början sägas, att författaren den kände missionsvännen, riksdagsman O. Johansson, Edsbyn, är en synnerligen angenäm och intressant färdledare genom det stora landet. För att vara reseskildring är boken ovanligt lättläst. Stilen är klar och koncis, de nedskrivna intrycken präglas av en frisk och omedelbar stämning, till stor del beroende på, att de från början nedskrevos som dagboksanteckningar. I första avdelningen skildrar författaren sina allmänna reseintryck och naturförhållanden i olika delar av landet, därefter sina intryck från affärs- och näringslivet, varpå följer en överblick över kommunikationsväsendet, skolor m. m. Så leder författaren in läsaren på historisk mark, ty fastän nationen är ung, har den dock sin historia. Särskilt intresse tilldrar sig de två sista kapitlen i denna avdelning med rubrikerna: »Prärieövdingen 'Buffalo Bill' samt 'Bishop Hill och Erik Jansonismen'». Den senare skildringen rör sig, som ju framgår av rubriken om den koloni, som den svenske bonden Erik Janson anlade i Amerika, sedan han med sina anhängare på grund av förföljelse lämnat sitt hemland.

Bokens sista del behandlar den religiösa och sociala verksamheten bland svenskarna, en avdelning, som givetvis bör intressera missionsvännerna. Man får följa författaren på besök i de olika gudstjänstlokalerna, på konferenser och möten och lyssna till mången gång träffsäkra omdömen om både lokalerna, predikanterna och missionsfolket. Att författaren farit fram genom landet med öppna ögon och skarp iakttagelseförmåga, det måste erkännas. Huruvida han i allt dömt rätt, blir en annan sak, som den det vederbör må avgöra.

Boken som är rikt illustrerad och tryckt på fint papper är synnerligen läsvärd och bör kunna räkna på intresse i stora kretsar av vårt folk, som ha någon som helst förbindelse med våra landsmän på andra sidan Atlanten och synnerligast bland vårt missionsfolk.

D. M—n.

Inför stängda dörrar. Av Henning O. Sjögren. Svenska Missionsförbundets Förlag. Pris häft. Kr. 2:50.

Livet består ju egentligen av småting. Det är också genom småhändelserna i livet, som karaktären danas. Hade vi den rätta synen på livets småting, skulle säkerligen livet för de flesta av oss bli rikare och de alldagligaste ting bli av det största värde.

Det är denna tanke som ligger till grund för den bok vi här omnämna. Den gamle sjömansmissionären Henning O. Sjögren, väl känd av missionsvännerna, har i denna bok tecknat en rätt omfattande samling helt all-

förest. Sam. Larsson, seminarielärare N. J. Nordström, grosshandlare E. Wessling, rektor Sam. Aberg, söndagsskolmissionär Aug. W. Westling, pastor Hj. Strömberg, sekreterare B. G. Wilander och fröken Agnes Håkansson.

Till alla lokalsekreterarne uttalades ett varmt tack för deras arbete.

S. A.

dagliga händelser ur sitt liv och sin verksamhet. Enkelt och flärdfritt, ungefär som han skulle sitta i en krets av vänner, berättar han vad han erfarit, sett och hört. I och för sig äro dessa händelser i allmänhet inte något särskilt märkvärdiga — även sådana finnas dock — men författaren har den kanske alltför sällsynta förmågan att sätta allt under evighetens synvinkel och se även i de minsta ting Guds ledning, och det är detta, som enligt anmeldarens mening gör boken så värdefull och i sann mening uppbygglig.

Till en början frågar man sig, om boken titel är så lyckligt vald. Man behöver dock icke läsa så synnerligt långt, förrän man finner den väl befogad. De olika händelserna klargöra nämligen snart för läsaren, att författaren i fråga om sitt livs kallelse ofta stått inför stängda dörrar, innan uppgiften blivit honom fullt klar. Händelserna äro också så sammanfogade, att de kunna sägas bilda författarens självbiografi.

Boken är lättläst och lämpar sig väl för högläsning såväl i hemmet som vid arbetsmöten. Då man därtill vet, att all behållning av de böcker som utgives på Svenska Missionsförbundets förlag går till missionen, så borde dessa böcker röna stor efterfrågan bland missionsvännerna. *D. M—n.*

Restur.

för missionär *David Gustafsson.*

November 25 Berga; 26 Kaggemåla; 28 Högsby och Fågelfors; 29 Ruda; 30 Finsjö. *December* 1 Fliseryd; 2 Grimhult; 3 Habbestorp; 5 Mönsterås kl. 11 f. m. och Hammarjö kl. 7 e. m.; 6 Berg, 7 Långnäs; 8 Timmernabben; 9 Broholm, 10 Blomstermåla, 12 Vrlebo kl. 11 f. m. och Långsmåla kl. 7 e. m.

Kollekt upptages tacksamt för missionen i Östturkestan. På de platser, där elektr. ljus finnes, visas ski-optikonbilder från Östturkestan.

Nu är tiden inne att påbörja upptagandet av

Prenumeration

å våra tidningar

**Missionsförbundet
Ungdomsvännen
Friska Vindar.**

Agentvillkor, priser och erforderliga upplysningar sändas på begäran.

Bliv vår medarbetare!

Börja i dag!

Svenska Missionsförbundets Förlag.

Katalog

över

1926 års nyheter

sändes gratis på begäran.

Svenska Missionsförbundets Förlag.

I MISSIONSKALENDERN

ANSGARIUS

ha följande författare bidragit: J. Nyrén, Karl Fries, Victor Myrén, S. M. Fredén, Sam. Hede, John Törnquist, J. A. Forslund, Eva Sköld, Karl Nelton, J. Sköld, K. W. Engdahl, G. Raquette, Joh. Gustafsson, Augustinus Keijer.

Kalendern är redigerad av missionssekreterare J. E. Lundahl. I årets kalender äro fotografier införda av alla under åren 1925—26 utgående missionärer och predikanter vid Svenska Missionsförbundets Missionsskola.

Ingen missionsvän bör sakna Ansgarius.

Pris kart. **2: 50**, klotb. **3: —**.

Nu

är rätta tiden att upptaga försäljningen av jultidningarna

Vinterny, Hem Hem, Kring Granen och Brasan, Barnens Jul och Barnens Julafton.

Rekvirera provsatser, vilka underlätta försäljningen.

Provblad gratis och franko.

All vinst tillfaller missionen.

DE BÄSTA JULTIDNINGAR

till utdelning vid **söndagsskolans julfester** äro

Kring Granen och Brasan, pris 55 öre,

Barnens Jul, pris 40 öre,

Barnens Julafton, pris 35 öre,

Lek och Allvar, Musikalbum för barn, pris häft. 1: 75.

Söndagsskolor erhålla hög rabatt.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Böcker till Julen.

Ett budskap för varje dag.

Dagliga betraktelser av *teol. dr J. R. Miller*. Pris klotb. 3: 75, elegant praktb. 12: —.

En bok som intet kristligt hem bör sakna.

En ny skapelse.

En bok till väckelst, vägledning och tröst av *evangelisten I. Aug. Aström*. Pris kr. 1: 25.

En i populär form hållen framställning om Jesu Kristi omskapande makt.

Uppenbarelsebokens sju församlingsstäder.

En bok för varje intresserad bibelläsare men särskilt för predikanter, ungdoms- och juniorledare samt söndagsskollärare av *fil. kand. Gustav Blomberg*. Pris 75 öre.

Under säker ledning får man här lära känna Uppenbarelsebokens sju församlingsstäder.

Som Guds sändebud.

En bok för evangelieförkunnare av *teol. dr. J. H. Jowett*. Pris häft. 2: 50, inb. 3: 75.

»Man känner sig verkligen tacksam mot förlaget, därför att det ombesörjt utgivningen av denna bok på vårt språk.»

Ar—n i Borås Nyheter.

Nåd utöver nåd.

En bok för gamla, sjuka och avsidestagna av *distriktsföreståndare O. Olofsson*. Pris kr. 1: 60.

»En bok för stilla stunder». *Sunne-tidningen.*

»Författaren har en ovanlig förmåga att glädja, uppmuntra och trösta.» *Västernorrlands Allehanda.*

Bland fränder och främringar.

En rikt illustrerad reseskildring från Amerikas Förenta Stater av *riksdagsman O. Johansson*. Pris häft kr. 5: —, inb. kr. 6: 50.

Utmärkta skildringar från ett flertal trakter av U. S. A., vilka tidigare äro mindre kända av svensk läsekrets. Särskilt intressant är berättelsen om Biskop Hill och Erik Janssonismen.

Kaschgar.

En skildring från Östturkestan av *missionär John Törnquist*. Pris häft. kr. 4: 75, inb. kr. 6: 25.

»Kaschgar är ett stycke äkta konst». — »Boken framträder i en högst förnäm dräkt.»

Västerbottens-Kuriren.

»Boken håller intresset fånglat från pärm till pärm. Värdet förhöjes genom ett stort antal illustrationer.» *Svenska Posten.*

Igenom stängda dörrar.

Erfarenheter från en sjömansmissionärs liv och verksamhet av *Henning O. Sjögren*. Pris kr. 2: 50.

En trosstärkande och till kristlig kärleksverksamhet uppmuntrande bok.

Lille Nsiku.

Berättelser från Kongo av *Signe Walder*. Pris kr. 1: —.

Gripande skildringar från Afrikas barnavärld, ledigt och medryckande skrivna.

Barnen på Silverskär.

En berättelse från Västkusten av *Albin Tenglet*. Pris kr. 1: 50.

En ypperlig ungdomsbok.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Friska Vindar

Kristlig juniortidning, utgiven av Svenska Missionsförbundet.

Utkommer under år 1927 med 2 sextonsidiga nummer i månaden utom under sommaren, juni—sept., då den utkommer med 1 nummer i månaden.

Innehåller korta uppsatser i kristliga och allmänbildande ämnen, levnads- och karaktärsteckningar, berättelser, poem och sånger, skildringar från missionsfälten, resebilder från skilda länder, anvisningar och råd för juniorer, frågor och svar, huvudbry, pristävlingar, meddelanden om juniorverksamheten, brev från juniorsekreteraren, juniorernas egen sida m. m. Tidningen illustreras med fotografier och teckningar.

Priset är för helår 2:50, tre kvartal 1:95, halvår 1:55, ett kvartal 1:— . Sänd till utlandet kostar tidningen 3:25 för helår, 2:— för halvår.

Prenumeration. Tidningen erhålles såväl genom postabonnemang som genom korsbandsprenumeration. Priset blir i båda fallen lika. Vid korsbandsprenumeration skall rekvisitionen ställas direkt till Svenska Missionsförbundets expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm. Den bör vara åtföljd av likvid, men om så icke kan ske, uttages betalningen genom postförskott omkring den 1 mars.

För att tidningen skall erhållas genom korsband, måste dock *minst 6 exemplar tagas under en adress.*

Lösnummerförsäljare erhålla tidningen för 12 öre pr ex., då minst 6 ex. tagas. Utförsäljningspriset är 20 öre.

Till prenumerantsamlare lämnas *vid helårs-*

prenumeration å minst 6 exemplar en provision av 25 öre pr exemplar. Vid postprenumeration skall prenumerantsamlaren senast den 1 april 1927 till expeditionen insända postkvitton å minst 6 exemplar för att utbetomma provision. Korsbandsprenumeranter skola avdraga dem tillkommande provision, då likviden insändes.

Pristävlan. Till de fyra juniorföreningar, vilkas medlemmar och ledare anskaffa de flesta helårsprenumeranterna för år 1927 i förhållande till sitt medlemsantal den 1 januari, utdelas böcker efter fritt val från Missionsförbundets förlag för 50, 40, 30 och 20 kronor respektive, under förutsättning att antalet prenumeranter uppgår till minst 25. Man får medräkna de exemplar, på vilka juniorföreningen, dess ledare och medlemmar prenumererat för egen eller utomståendes räkning, dock icke lösnummer. Till de fyra juniorföreningar, som anskaffa de flesta helårsprenumeranterna oavsett medlemsantal utdelas på samma sätt böcker för 50, 40, 30 och 20 kronor respektive, med iakttagande av att endast *ett* pris kan tillfalla samma juniorförening och att pris icke utdelas för mindre än 15 exemplar.

De juniorföreningar, som vilja deltaga i prenumerationsstävlan, skola före den 10 mars 1927 till Friska Vindars exp., Barnhusgatan 10, Stockholm C, ingiva uppgift om det antal exemplar, varå juniorföreningen prenumererat. Även fordras uppgift över antalet den 1 jan. 1927 matrikelförda medlemmar. Uppgifternas riktighet skola bestyrkas av två personer av vilka åtminstone den ena skall vara juniorledare. Prenumerationskvitto skall icke insändas.

Friska Vindars Redaktion.

Pianinon & Flyglar

av Steinways' m. fl. världsberömda fabrikat. Tonsköna kvalitetsinstrument.

ORGLAR

av C. A. V. Lundholms fabrikat, som beteckna höjdpunkten av tonskönhet och hållbarhet. Alla instrument säljas till absolut lägsta, nedsatta dagspriser och på goda avbetalningsvillkor. Begär priskurant!

Lundholms Orgel- & Pianomagasin
Stockholm—Göteborg.

För endast **85 öre**

ERHÅLLES

SVENSKA MORGONBLADET

Upplaga A. Morgonupplagan (Stockholmsupplagan)

för hela December månad

och för **75 öre**

Upplaga C. Dagupplagan (Dagl. landsortsupplagan)

(Vanliga priset: kr. 1: 85 resp. kr. 1: 50.)

Gratis medföljer dessutom söndagsbilagan varje vecka samt Svenska Morgonbladets julnummer Morgonstjärnan.

Genom denna billighetsprenumeration sättes var och en, som ännu icke är prenumerant, i tillfälle att lära känna

Svenska Morgonbladet

Prenumerera genast å närmaste postanstalt!

Sprid Missionsförbundets litteratur!

Ingen medlem

av vår organisation bör vara likgiltig för
organisationens
Tidningar.

Offerkuvert

för insamling av missionsmedel levereras snabbt och billigt. Offert och prover på begäran. Vi stå gärna till tjänst med uppgörande av förslag till insamlings-system.

A.-B. Sture Ljungdahl & Co.,
Kuvertfabrik, Nybro.

RITADE HANDARBETEN.

Jul-löpare kr. 1:75; **Stora kuddar** ritade på boy med garn kr. 10:—, **Borddukar på boy** 110×180 kr. 12:—, **på rips och filt** från kr. 4:—.

Arbeten påbörjas gratis. Order till landsorten mot postförskott.

LYDIA HÅRD,

Mäster Samuelsgatan 52,
Stockholm.

Lider Ni av

Nervvärk?

Då får Ni omedelbar hjälp, om Ni tar några tabl. **TOGAL**. Rek. av många läkare som oskadligt smärtstillande medel. Fås å alla apot. å Kr. 2:40 & 0:90.

Intill årets slut

erhålla **pastorer**, om de åberopa denna tidning, nedsatt pris och betalningsvillkor för tvättmaskinen **Patent-Solidar**, som redan i tusentals hem prisas för dess oerhörda underlättande av det tunga tvättarbetet. Sliter ej kläderna, som rengöras utan de frätande lutpulvren. Endast god såpa i kokhett vatten. »Sveriges Husmoders Riksförbund» skriver: »Det är ett faktum, att kläder för åtskilliga millioner kronors värde årligen förstöras i vårt land genom användning av saluförda, olämpliga och skadliga tvättmedel».

FABRIKEN RURIK, Karlshamn.

Tvättmaskiner, Manglar, Vridmaskiner.

NYHETER**Blad ur min levnadsbok.**

Av E. MELANDER. Häft. 9 kr., inb. 11 kr.

Bland Nordamerikas indianer.

Bilder ur indianernas historia intill våra dagar av G. E. E. LINDQUIST. Med förord av fil. dr. *Karl Fries*. Pris 5 kr.

Den helige Franciscus.

Av RURIK HOLM. Rikt illustrerad. Pris 3 kr.

Forbes Robinson.

Ett blad ur vänskapens heliga historia. Till svenska av SIRI DAHLQUIST. Pris 4 kr.

Skiftande dagar.

Berättelser av RUNA. Häft. 3:25, inb. 4:75.

Fädernegården.

Berättelse av ELLEN YNGVE. Häft. 3 kr., inb. 4 kr.

I fordom tid.

Berättelser av BETTY, utgivna till hennes 90-årsdag. Häft. 2:75, inb. 3:50.

Kyrkoherdens nya kläder.

Berättelse av V. L. WHITECHURCH. Häft. 4:50, inb. 6 kr.

Biblisk ordbok.

Av E. NYSTRÖM och E. STAVE. 6:e uppl., bearbetad och tillökad. Häft. 16 kr., biblioteksband 22 kr.

Min predikotext.

Del III. Av KARL ALINDER. Häft. 6 kr., klotb. 8:50.

LINDBLADS FÖRLAG, Uppsala.

HELGON

Bilder ur kväkarnas historia.

Av *L. W. Hodgking.*

Bemyndigad översättning från engelskan
av fil. mag. *Augustinus Keijer.*

En god bok. En bok som säkert kommer att bli
bemärkt. Såsom ett panorama upprullas för läsaren
den ena gripande tilldragelsen efter den andra från
den andliga vårbrytningens tider i England.

Pris: Häft. kr. 4: 75, eleg. biblioteksband kr. 6: 50.

**Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.**

Alla söndagsskolans vänner

böra skaffa sig

Den svenska söndags- skolans historia

av fil. kand. *G. Vallinder.*

Med porträtt av söndagsskolans märkesmän.

»Ingen samfundsbok utan av lika värde för alla
söndagsskolans vänner.»

Nerikes-Tidningen.

»En vacker kulturkrönika om hängivet arbete för
barnen.»

Säningsmannen.

Pris kr. 2: 75.

**SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG
STOCKHOLM C.**

TVÅ BIOGRAFIER

»Hjälte-dikten om en högländare, som
vigde sitt liv åt Gud. . . Det kommer icke
många sådana böcker på ett århundrade»,
skriver *Jönköpings-Posten* om

ALEXANDER DUFF

En banbrytare för kristen odling.

Av *Elin Silén.*

»Författarinnan går från klarhet till
klarhet. Det dramatiska är hennes styrka
och Duffs öden sakna sannerligen icke
dramatiska poänger.» *B. L.-n i St.-Tidn.*

Häft. 3: 75, inb. 4: 75.

»Detta är historien om lästmakaren, som
blev den förste protestantiske missionä-
ren i Kina och som översatte Bibeln till
det kinesiska språket.

ROBERT MORRISON

Av *Marshall Broomhall.*

Övers. från engelskan.

»Ett kort levnadslopp men en sällsynt
innehållsdiger livsgärning i kamp mot nöd
och fördomar samt i strid med det gamla
Kinas konservatism och främlingshat.

Häft. 3: 75, inb. 4: 75.

I varje bokhandel.

Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag.

Ungdom, möt upp vid de kristna ungdomsskolorna.

VÄSTKUSTENS UNGDOMSSKOLA, Gläborg

börjar nya kurser den 10 jan.

Husmodersskolan, statsunderstödd och statsinspekterad, meddelar undervisning i finare och enklare matlagning, handarbete, vävning, läderplastik samt alla de ämnen, som höra till en välordnad husmodersskola. Fem lärarekrafter, specialutbildade för olika ämnen och arbetsuppgifter. Kurser å 3½ och 7 månader. Statsstipendier i den längre kursen. *Obs!* Antalet elevplatser måste på grund av stor elevtillslutning i höstens kurser fördubblas. Insänd ansökan i tid.

Slöjd- och Vävsolan. Längre och kortare kurser. Speciella önskemål tillgodoses om möjligt. Elefästnar tvenne gånger i veckan. *Utylykt till Danmark eller Norge.* Trevligt kamratliv. Skolan härligt belägen vid Gullmarsfjorden. *Låga avgifter.* Inackorderingspriset 67 kr. pr mån. Nytt rikt illustrerat prospekt mot porto. Adress: *Gläborg.* *B.-M. Hellerstedt*, rektor.